

pa ni imela že od Badenija sem, zato tudi ni mogla ničesa storiti. Ministerstva niso bila vzeta iz desničarske večine in so cincala med večino in manjšino. Odločnega koraka niso storile. Kaj bo sedaj s Slovani, ko veje zopet nam tako neprijazna sapa kot že dolgo ne? Tlačeni bomo, tepeni bomo, izročeni bomo nemški gospodaželjnosti in krutosti, toda ugonobili nas ne bodo, mi zaupamo v svojo lastno moč in božjo pravico. Vsak narod, ki je nastopal s krivico in krutostjo, še je bil kaznovan in tudi nemška podlost bo prej ali slej kaznovana. Slovani pa stojmo trdno in složno skupaj v sedanjih slabih časih.

Se naj kmetje veselijo?

Se naj kmetje veselijo novega ministerstva? Nikdar ne! Novi ministri so nemški liberalci, pristaši one stranke, ki je že tako globoko privedla kmeta, obrtnika in delavca v siromaštvo in bedo. Liberalna stranka je stranka kapitalistov, stranka borzijancev in trgovskih spekulantov, največjih škodljivcev kmečkega stanu. Pristaši teh škodljivcev so sedaj na krmilu. Kmetje se toraj naj ne veselijo, ampak naj trepetajo pred novim ministerstvom, novim političnim tokom. Slabi časi se začnejo tudi zanje. Posebno naši slovenski kmetje nimajo nič dobrega pričakovati. Nemec že sploh nima mnogo srca za slovenski narod, liberalen Nemec pa celo nič. Liberalni Nemci so najhujši sovražniki našega naroda. Zato pa, slovenski kmetje, terjajte od svojih poslancev, naj delajo novi vladi in vsaki ji nasledujoči liberalni vladi najstrožjo opozicijo, naj gledajo liberalcem na prste ter jim prikrajšajo njih politično življenje.

Socialdem. in narodno vprašanje.

Shod avstrijske socialdemokracije, ki se je pred kratkim vršil v Brnu, se je bavil tudi z jezikovnim vprašanjem. Sicer socialdemokratje kaj pametnega malokedaj stuhtajo, a v tej reči so vendar enkrat prišli s pametnimi nazori na dan. Izrekli so se za jednakopravnost avstrijskih narodov in izpovedali, da je nemški državni jezik v Avstriji neumnost. Mi smo radovedni, ali bodo ta sklep uvaževali tudi spodnjestajarski sociji, ki so bili v narodnem oziru z nemškutarji na isti stopinji. Posebno med mariborskimi sociji jih je mnogo, ki so dosedaj strastno nemškutarili. Sedaj so dobili dovoljenje, da smejo biti zopet Slovenci. Ali bodo ubogali?

Rusi o Slovencih.

Tudi Rusi so se začeli zanimati za ostale Slovane. Knez Dimitrij Gahcyn piše v «St.

Petersburskih Vedomostih» pod imenom D. Muravlin razpravo «U Slovencev». Knez je nedavno potoval po slovenskih krajih ter se mudil tudi v Ljubljani. Iz krasnega članka vejeta ljubezen in navdušenje do našega naroda in naše lepe domovine.

Vojska.

Vojska mej Anglijo in Transvalom je dejstveno že napovedana, akoravno predsednik Krüger še ni prejel uradne napovedi. V zadnjem angleskem ministerskem svetu je stavil minister Chamberlain take pogoje, da jim Transvalci nikdar ne morejo pritrditi. Zahteva se namreč od njih, da plačajo vse stroške, kar jih je imela že sedaj Anglija s pripravami za vojno, da odstranijo vse utrdbe, odpravijo nekaj poslaništev, ki Angležem niso ljuba, in sploh pripoznajo Anglijo kot najvišjega gospodarja v vseh večjih zadevah. To pač ni prav nič drugega, nego pravcata napoved in Krüger je že v tem smislu uravnal vse svoje korake.

Dopisi.

Ponikva. Naše kmetijsko bralno društvo sklicalo je v svojem dveletnem obstanku na 1. t. m. svoje ude in prijatelje k dvanajstemu običnemu zborovanju, katero je obiskalo za naše razmere precejšnje število domačinov, pa tudi več tujih gostov, med katerimi smo z veseljem pozdravili tudi več gg. učiteljev in učiteljic iz Šmarja, od Sv. Vida in Sv. Petra v Med. selu od Sv. Marka ter drugo gospodo iz Celja in Šmarja.

Po prelepem jednatem pozdravu društvenega predsednika č. g. župnika A. Kreft-a, v katerem je pokazal nujno potrebo pojasnjevati ljudstvu nevarne razmere sedanjega časa in razkrivati nasilne in zavratne nakane naših sovražnikov glede vere in narodnosti, nastopil je dež. poslanec g. dr. Jožef Srnec, kateri se je blagohotno odzval pozivu našega društva. Njegova beseda je priprosta in zares priljudna, pride iz srca in zna najti zopet v srca pot. Ko je opisoval stisko in preganjanje našega naroda, videli smo solznate bisere v njegovih očeh, pa tudi marsikateri drugi imel je solznate oči. Narisal je z živimi črtami zgodovino slovenskega tlačanstva pod oholim nemškim graščakom in pod sovražnim mu nemškim mestjanom, kateri je imel vse predprave do obrti. Opisal je čas gibanja in duševnega vstajenja med Slovenci, spominjal se mož budilcev našega naroda in med njimi z navdušenjem omenil našega ro-

jaka neumrljivega Slomškega. — Omenil je veliko sovražstvo, katero kažejo Nemci do Slovencev v dež. zbornici in tudi zunaj zbornice v vsakdanjem življenju. Kot vzrok temu sovražstvu navedel je, da Nemci spoznajo, da Slovenci vkljub vsem sovražnim pritiskom vendar vstrajno napredujemo zaradi svoje brihtnosti, marljivosti in zadovoljnosti.

Ravno vsled teh lastnosti pa sme in mora biti vsak Slovenec ponosen na svojo narodnost in svoj materni jezik. Mi Slovenci smo še edina mogočna in široka reka, čez katero se brani postaviti Prusom in Prusakom most od severnega do jadranskega morja, pri katerem tudi naši nemški nacionanci tako pridno očetnjavo-ovadušno pomagajo zidati. Zategadelj so ravno zoper nas napeli vse žile in vse moči; ustanavljajo sovražna nam društva, kupujejo od slovenskih kmetov posestva, da bi nas tako preje izpodrinili in naše slovenske pokrajine namazali s črno-rudeče-rumenimi barvami. Opisal je krivice, katere se nam godijo v Gradcu, kjer za nas ni srca, ni pravice, kjer se z našim denarjem podpirajo naši sovražniki. Tedaj proč od Gradca in novo središče za slov. Štajar!

Svaril nas je na dalje pred sovražniki, katere ima narod naš v svoji lastni sredini ter nas pozival, da naj pazimo, da se bode povsod uradovalo v našem jeziku. Nazadnje je povdarjal že sicer obče znano, pa vendar še premalo izvrševano pravilo: «Svoji k svojim!» ter pokazal na nečuvjenih zadnjih Celjskih dogodkih, da ima Nemec in nemčur za nas le takrat, kadar kaj kupujemo pri njem, prijazni obraz in še takrat je njegova prijaznost le hinavska krinka. Pokazimo njim, da živijo oni od nas, zahajajmo v Celju in doma le k slovenskim trgovcem, potem bodo naši nasprotniki kmalo izgubili svoje Bismarkove roge.

Potem je govoril odgov. urednik «Domovine» g. Ante Beg ter pokazal, da so naši poslanci v Gradcu mučeniki, da se njim grozi in ščuva zoper nje očitno po časopisih. Na njegov poziv izrekli so vsi navzoči gostje vsem slov. poslancem, osobito navzočemu g. dr. Srneču popolno zaupanje. — Tudi on je slikal našo tužno preteklost in sedanost, a budil v nas ob enem upanje in zagotovljenje, da bomo zmagali: Nemški grad je porušen v sipo in prah, slovenska bajta pa še stoji!

Nato so se sprejeli sledeči sklepi enoglasno: 1) Ker v Gradcu ni za nas pravice, zahtevamo mi štajar. Slovenci ločitev od Gradca in lastno svoje središče za šolske in uradovalne in urejevalne zadeve. 2) Ker se je pri zadnjih Celjskih izgredivih pokazalo, da Slovenec od strani mestne policije ne dobiva zadostne brambe in varnosti, zahteva se naj, da se Celjska mestna policija podržavi. 3) Zbrani zborovalci želijo drž. poslance Slovence, da se naj držijo slovanskih tovarišev tako dolgo, dokler ti ne stopijo v nasprotje našim narodnim težnjam in zahtevam.

Sklep pa je bil, kakor povsod: Imeli smo se dobro v prijateljskem krogu pri našem Petrinčiču. Obema gg. govornikoma in vsem dragim gostom kličemo slava in zahvalo in: «Na veselo svidenje!»

Iz Jarenine. (Kmetijska zadruga.) V nedeljo dne 1. oktobra se je ustanovila tudi pri nas kmetijska zadruga. Ko je sklicatelj osnovalnega shoda pojasnil namen naše zadruge ter razložil zadružna pravila, so takoj vsi navzoči pristopili kot udje k novi zadruzi. Nato se je vršil ustanovni občni zbor. V načelnistvo zadruge so bili izvoljeni gg.: Fric Šmirmaul, načelnik, Jakob Rošker, načelnika namestnik, Vinko Rotman, tajnik, Anton Lorber, blagajnik, Leopold Zupanič, Ivan Sekol in Alojzij Drozg, odborniki. V nadzornistvo so bili izvoljeni gg.: župan Ignacij Zupanič, predsednik, Tomaž Rojs, Lovro Murko, Alojzij Herič in Jožef Jager, odborniki, v razsodišče pa gg.: Jožef Polančič, predsednik, Florijan Lorbek, Anton Šparl, Franc Štancer in Karol Šauperl, odborniki.

Z ustanovitvijo zadruge je dovršena organizacija jareninskih Slovencev. Bralno

strela počila. Cukrl jo iz strahu pobriše. O Bog, usmili se me!

In človek bi še ne mrmral, če bi to minilo z današnjim dnem! Toda to se ponavlja vsak dan, kar trajajo pustni plesi. Jasni Emir, kdo bi v tem obupu ne mislil na samomor! To pa rečem, ako se skotnem še enkrat na svet, potem mu pa zaigram komedijo, kakršne še ni videl!

Nedelja je. Zima je taka, kakor da bi delala eksperimente in kazala ljudem, kaj vse ume. Da bi se moj gospod obranil vsaj nekoliko hude zime, igral se je malo z rujnim vinčkom. Zlezlo mu je v lase. Glavo je imel gorko in tudi jaz sem bil malo boljše volje. Toda kaj so sojenice napredle! Neki kočijaž se nama ni hotel ogniti, moj gospod je klel, beseda da besedo, kočijaža se jameta pretepali z biči in predno sem se nadjal, ležal sem v snegu na vseh štirih.

Moj gospod me ni več vzdignil in tako sem ležal, krvaveč iz sedmerih ran, v snegu do jutra. Mnogo ljudi je šlo mimo mene; pa kaj, ko je vendar imel vsak boljše klobuk, nego sem bil jaz — kdo bode se pripognil za revežem? Moj glas je bil glas vpijočega v puščavi.

Stoprav jutraj, ko sem že skoro zmrznil, prišel je do me Samaritan; usmilil sem se

mu. Zagnal je svoj klobučec na moje mesto in prilastil si je mene.

Ali mu naj bodem za to hvaležen?

Kako sem se imel pri njem in kakšna je bila moja konečna usoda — o tem v petem in poslednjem poglavju.

Smešničar.

(Za besedo prijel.) Sodnik: »Zaradi vaših zločinov ste obsojeni na deset let ječe; imate li še kaj dodjati?«

Toženec: »Hvala, gospod, raje bi kaj odtegnil!«

(Iz otroških ust.) Deček (stricu): »Povej mi stric, ali trguješ z živalimi?«

Stric: »Zakaj to vprašaš?«

Deček: »Moj oče je včeraj rekel, da prineseš vsako noč domu opico.«

Gost mudivši se dolgo pri čaši vina v neki obitelji se hoče pozno vračati domov, pa ne zna pota. Domača hčerka Albinka hiti k sosedu po kašipota ter kliče: »Tonč, Tonč!« Tonč si ravno v krmi dela gnezdo, pa vpraša: »Kaj je Albinka?«. Albinka: »Tonč, posodi enemu pot!« Tonč: »Kako pa — počasi ali ali hitro?«. Albinka: »Kako tako vprašaš, Tonč!« Tonč: »Veš, če hitro, vzamem palico, da ga napodim, če pa počasi, pa brez palice, da ga spremim«. Albinka: A ne Tonč, počasi!

društvo naše, čegar udje so letos do 1. okt. prebrali 1800 knjig, skrbi za splošno omiko in vzbuja ljubezen do materinega jezika in do naše lepe slovenske zemlje. Politično društvo širi politično zavest in uči naše ljudstvo, kako bi se naj potegovali za svoje državljanske pravice. Hranilnica in posojilnica pospešuje varčnost med našim ljudstvom in mu daje v gospodarskih stiskah denarno pomoč. Novo ustanovljena kmetijska zadruga pa bo skrbela za vsestransko izboljšanje našega narodnega gospodarstva. Kako potreben je naš kmet poduka v gospodarskih rečeh! Ta poduk mu bo oskrbovala zadruga po svojih gospodarskih podučnih shodih, katere bo prirejala po različnih krajih naše župnije že bodočo zimo. Izboljšati in povzdigniti se mora naša vinoreja, sadjereja in živinoreja, oživeti mora potrebna domača obrt, obuditi se mora v naših kmetih ljubezen do gospodarskega napredka, pa bo bodočnost naša gotovo vselejša. Za vse to bo skrbela naša zadruga. Zategadelj pa se naši kmetje že zelo zanimajo za njo. V vodstvu zadruga so sami odlični in prebrisani kmetovalci, kateri bodo gotovo skrbeli, da bo napredovala in sčasoma prinašala obilnih koristij našemu kmečkemu ljudstvu.

Tu ob meji bo imela zadruga še veliko večji pomen, kakor drugod. Ravno tukaj potrebujemo trdnih slovenskih kmetov. Zadruga jih bo vse združila in zvezala; in ko bodo vsi popolnoma zavedni in za svoj narod navdušeni, tedaj se bodo ob samem porušile tukajšnje nemškutarske trdnjave. Če bomo vsi pridno delali na narodnem in gospodarskem polju, tedaj se nam Slovencem tudi tukaj ob meji ni bati za bodočnost. Zato čast in slava vrlim jareninskim kmetom, ki so prvi tukaj ob meji ustanovili zadrugo! Sosedje, posnemajte njih!

Iz Slovenske Bistrice. — Volitve v naš okr. zastop so pred vratmi, zato naši nemški in nemškutarski nasprotniki delajo na vse kriplje, da bi zmagali pri volitvah. Posebno pridna sta mestni župan g. Stiger in njegov novi zaveznik Kresnik iz Črešnjave. Kresnik je stal poprej na slovenski strani, a zdaj se nam je čisto izneveril. Zdej dela za Nemce, dasiravno še vedno govori in se hvali kot najboljšega narodnjaka. Gospod Kresnik, ali Vam gre to od srca? Pravite sicer in agitujete, da se naj voli v okr. zastop vsak drug, le duhovnik ne. A vi niste le proti duhovnikom, temveč tudi proti Slovencem! Kajti zakaj ste pa zadnjič pri volitvi za okr. šolski svet delali za Nemce, dasiravno Slovenci nismo imeli nobenega duhovnika na listeku? Kaj hočete na to odgovoriti? Najboljše bo molčati!

Tudi g. Stiger ve, da se je pri Vas zgodila neka prememba. Takrat, ko ste sklicali tisti čudni kmečki shod, je vprašal g. Stiger nekoga: Kaj pa je prav za prav Kresnik! Nekdaj je bil za Nemce, potem je bil Mladoslovenec, kaj pa je zdaj? Res čudno vprašanje in pomenljivo za oba! Mislim, da je Stiger takrat že predobro vedel, kaj da ste zdaj, in boljše bi bil storil, ako bi o Vaši sedanji barvi ne bil povpraševal, saj je videl v Vas že svojega zaveznika! Lepo ste se torej spremenili in vendar še hočete veljati za Slovence! Pustite že vendar enkrat to, ter priznajte očitno, kaj da ste, da se svet ne bo več pričkal o Vas in Vaših barvah!

Drugi naš nasprotnik je g. Stiger. Ta je pred kakimi 20 leti bil strasten nemški agitator, a pozneje je to stvar pustil, ker ga je preveč stalo; zdaj pa se je zopet vzbudil iz svojega spanja. V tem spanju si je dobro odpočil, zato je pa zdaj tem bolj gibčen in zgovoren, kedar je treba pregovarjati slovenske kmete. Pa vprašamo Vas, g. Stiger, ali ste že pozabili, kaj ste obljubili pred dvema poštenima slovenskima kmetoma pred kakimi 16. leti. Takrat je bila vaša štacuna nekako čudno prazna, ker so se je Slovenci izogibali, in Vas je popadel strah. Zato ste na trgu pred Vašo hišo blizo apotekerja onima možema rekli: »Zakaj pa ne pridete več ku-

povat k meni? Kar je bilo, naj bode pozabljeno. Jaz se ne bom nikdar več mešal v take reči! Le pridite še k meni kupovat!« Ali ste to obljubo že pozabili? Če ste jo res pozabili, si jo pokličite zopet v spomin, in držite se je trdno!

Gosp. Stiger je bil sicer nekoliko let miren na zunanje in je bil nam Slovencem silno sladek in prijazen. Pa srca ni bilo pri sladkosti in prijaznosti. Večina mu dozdej nikdar ni zaupala, žalibog da je s svojo sladkostjo vjel marsikatero merodajno osebo, ki so mu zaupale do skrajnega vse! A mislim, da od zdaj ga bomo poznali od nog do glave po njegovih dejanjih, ker dela in agitira kakor Kresnik zoper duhovnike in Slovence. Slovenski rodoljubi, zapomnite si ga, kedar pridete v mesto potrebnih reči kupovat! Gosp. Stiger ima gotovo že toliko slovenskih grošev nakupljenih po svojih omarah, da se mu je začelo temneti pred njimi, zato dirja zdaj vedno okoli, da bi mu doma slovenski denar ne vzel pogleda. Nam se smilijo le njegovi ubogi podplati in ubogi konjički, ki morajo zdaj toliko trpeti, da bi g. Stigerja pripeljali na načelniški prestol v okr. zastopu!

Od Malenedelje. (V obrambol) V 37. številki z dne 14. septembra t. l. izvolil me V vašem listu za naslednjimi besedami: »Da bi se le v šoli naši otroci učili več koristnega za kmetstvo življenje, ne pa toliko nepotrebne nemščine, kakor je je v zadnjem času gosp. nadučitelj začel na ljubo nadzorniku vtepati v mlade glave. Naši otroci naj ne bodo Nemci, ampak pridni gospodarji in skrbne gospodinjje.«

K temu imam to-le pripomniti: Kaj in koliko je poučevati v ljudski šoli, to določujejo stariši po državnih in deželnih poslancih. V temeljni državni postavi z dne 21. decembra 1867. stoji sicer v členu 19., da se nihče ne more siliti k učenju drugega deželnega jezika, toda stariši in nadzorovalna oblast zahtevajo od učiteljstva, da uči v toliki meri tudi nemški jezik, kolikor to ni na škodo maternemu jeziku.

Pri nas se v 1. in 2. šolskem letu ne učijo otroci nič nemški; v 3. in 4. šolskem letu se učijo po štiri in v ostalih šolskih letih po 5 ur v tednu. Tako se poučuje nemščina na naši šoli že 15 let. Učni jezik je za vse šolske predmete slovenski, le toliko se je od lani spremenilo v pouku nemščine, da rabi učitelj pri tem predmetu deloma nemščino za učni jezik.

Sprememba v metodi pa se je izvršila zaradi tega, ker tako zahtevajo nove učne knjige, katere sta nam spisala ravnatelj Schreiner in dr. J. Bezjak. Ako tu sem v šolane občine želijo, da se na naši šoli ne bode nič več nemški poučevalo, naj dotične odboreve sklepe predložijo nadzorovalni šolski oblasti. V obče pa opazujem, da mnogim Malonedelčanom pouk v nemškem jeziku, ki ga dobé njihovi otroci na tukajšnji šoli, niti ne zadostuje, ampak pošiljajo po tu končani šoli iste v Radgono, v Ptuj, v Maribor, v Gradec, v Halbenrain med nemško ljudstvo večinoma zaradi tega, da se do dobrega nemški naučé. Se li dosledni gosp. dopisnik za te nič ne boji, da bi prišli kod Nemci nazaj?

Iz te taktike pa se da posneti, da ima zgoraj omenjeni dopis samo namen, meni zagnati poleno pod noge. Zakaj?

Zato, ker sem bil nekemu tukajšnemu avtokratu preveč pogledal v karte. . . . Od tod tisto pikanje in pa govoričenje o napadenih naših »odličnjakih«. »Da bi se v naši šoli otroci učili več koristnega za kmetstvo življenje«, to je tudi moja srčna želja. Ker so pa v najvišjem oddelku isti po letu šole oproščeni, po zimi pa vsled malomarnosti redno v šolo ne pridejo, se gospodarstva in gospodinjstva v šoli skoraj nič ne naučé. Bog pomagaj! Kaj ne? Zakaj le vedno zdihujemo po slovenskih gospodarskih in gospodinskih šolah? Saj imamo ljudske šole, katere naj vzgajajo pridne gospodarje in skrbne

gospodinjje. Ko bi le mogle vstreči vsem tem zahtevam! Simon Cvahte, nadučitelj.

Sv. Ana na Krembergu. (Marsikaj.) Posestniku Joži Cilecu v Zg. Ročici je pogorela viničarija; kakó je ogenj nastal, ni znano. Bil je zavarovan. Obžalujemo nesrečo slovenskega narodnjaka! — Tomažu Orniku v Sičah je umrl nadepolni sinček Friderik; ob njegovem grobu žalujejo stariši in sorodniki. Lahka mu zemljica! — Kakor se vidi, hočejo Cmu-rečani povsod storiti ono, kar ni dobro in s tem žaliti duhovščino, zlasti g. župnika Jan. Lopiča; ogrevajo se za M. Lutra. Daj Bog, da bi se ta kuga ne zanesla čez mejo na Slovensko. Žal, da se ta kuga širi že med dobrim, priprostim nemškim narodom. — Iz Nasove je bila posestnica Josipina Koler na obisku pri svojih stariših v Savinjski dolini, pri tej priliki se je zgubila njena šletna hčerka Ivanka, in se je zablodila 4 ure daljave. Našli so dekle četrty dan žandarji. Zahvalo izreka gg. Antonu in Andreju Brišniku, ter gospem in gospicam, da so se tako močno potrudili na iskanji dekleta. Naj matere dobro pazijo na svojo deco ter ne bo potreba tolike žalosti okušati! — Pri Sv. Janžu na dravskem polju, toraj na slovenski zemlji, imajo predstojnika, ki piše nemške potne liste, a mož večkrat nemščino pači, ter zapiše mesto »v Gnas« »v Knaus«; podpiše se pa namesto lepo slovensko »Lešnik« zmiraj »Lešnig«. Ali ni slovenske gore list?!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

(Mil. knez in škof) so včeraj služili v stolnici slovesno sv. mašo za presvetlega cesarja, kojega imendan je včeraj Avstrija obhajala.

(Duhovniške spremembe.) Vlač. gosp. dekan v Vuzenici, Tomaž Mraz, je stopil v pokoj ter se preselil v Slovensko Bistrico. Župnijski upravitelj v Vuzenici je postal ondotni kapelan č. g. I. Ivanc. Dekanijski upravitelj dekanije pa je postal župnik v Ribnici, č. g. Fr. Hrastelj. Župnik v Bučah, č. g. And. Fekonja, znan tudi kot marljiv slov. pisatelj, je stopil v pokoj. Župnijski upravitelj v Bučah je postal ondotni duhovni pomočnik, č. g. Ferdinand Ciuha.

(Proč od neprijateljev!) Mi stajarski Slovenci smo izdali geslo »Proč od Gradca«, ker smo se naveličali pošiljati v Gradec svoje davčne krajcarje, za kar smo sprejemali od ondot le psovanje in preziranje. Tudi slovenski Goričani so se zadnji čas prepričali, da bi menda bilo le boljše, ako ljudje, ki se nimajo radi, niso skupaj. Tirjajo razdelitev goriške dežele v dve, v goriško-slovensko in gradisčansko-italijansko grofovino. Le narazen, proč od neprijateljev, da bo enkrat stalen mir!

(Imenovanje.) Gosp. Franc Čuš iz Maribora je imenovan poštним praktikantom za Ljubljano.

(Narodno življenje v Mariboru.) Da se oživi naše že dolgo hirajoče narodno življenje, sklenil je odbor mariborske Slovenske čitalnice, da se ustanovi v kratkem dramatična šola in godbeni klub. Ako se ta nakana uresniči, bo brezdvomno prišlo v mariborsko slovensko občinstvo živahnejše življenje. Opozarjamo le, naj se skušajo pridobiti različni krogi za nameravana podjetja, da bo zanimanje in upliv splošen in večji.

(Cerkvene zadeve.) Dne 28. sept. je vlač. g. dekan rogaski, Fr. Šalamun blagoslovil 3 oltarje v rogaski podružnici sv. Jurija. — Čast. g. lazarist iz Celja, Fr. Kitak, je vodil tridnevno v Rogatcu od 25—28. septemb. — Dne 15. oktobra se začne v Celju v Narodnem domu zasebna orgljarska šola. Orglje za to šolo izdeluje gosp. Anton Turk, ki je pred kratkim prav dobro popravil orglje na Ponikvi. Ta gospod stanuje v Celju na Bregu.